

כת הסרטן

פורסם ב1 בנובמבר 2008, 18:09 [בכללי](#)

יש בה במחלת סרטן השד. משהו מאד מעניין. מעבר לעובדה שנשים רבות כל כך קיבלו את "השי לחג" יחד עם רעידת אדמה ורעידות לב. ישנה תחושה מחזקת שאת לא לבד.

בשנה שעברה, הכרתי את מ' דרך אחד הפורומים. בחורה מקסימה אנרגטית, חכמה ומה לא. גם היא חלתה בסרטן שד. והחלימה. מ' ליוותה אותי לאורך כל השנה. התקשרה, תמכה, עודדה. כל מצוקה שהייתה לי הפכה לאפשרית. היא הייתה (ועודנה) בשבילי באופן טוטאלי. הרגשתי כמו רץ מרתון שהמעודד שלו נוסע לידו לכל התחנות. מעודד ומחזק.

חברה נוספת הכרתי דרך הבלוגיה. מעבר לזה שאני מעריכה את כתיבתה השנונה והחכמה. גם היא חוותה את חווית הסרטן. בכל אחד מן הצמתים הייתי שולחת לה מסרים. והיא הייתה עונה מן העבר השני. ואין דבר מרגיע יותר מלדעת שכל הדברים המוזרים שאני מרגישה פתאום (הכל מלוח בטעם למשל...) הם נורמטיביים בטיפולים שכאלו. היא גם לרגע לא ריחמה עלי. ולא אמרה לי "שטויות, זה יעבור". או משהו בדומה. כי היא גם הייתה שם.

לפעמים פונות אלי בנות אחרות שחלו בסרטן שד. אני לא מכירה אותן. אבל מכירה בדיוק בדיוק את ההרגשה שלהן.

בו זמנית הפכתי לנתמכת אך גם לתומכת. מחובקת אך ביד השניה גם מחבקת.

החברות שלי (שאגב את רובן בכלל לא ראיתי, אבל זה חסר משמעות ב"כת" המוזרה הזו). יכולות לא רק להבין אותי. אלא גם להרגיש אותי. כי איכשהו כולנו עוברות את אותם תהליכים. כולן עם תעצומות נפש בלתי מתכלות כך נראה.

הגיל שלנו והפרשי הגילאים בכלל לא משמעותיים. בין לבין יש לכולן חיים שלמים ומלאים.

מי שעבר את מבחני הקבלה. (המחמירים ביותר יש לומר...) לומד על בשרו במלא המובן עוצמה וכח.

איך זה? אני שואלת את עצמי מידי פעם. שנשים שאולי בכלל לא הייתי פוגשת, או מתחברת אליהן במצב רגיל, שגרתי ושפוי. הופכות להיות כה קרובות לליבי. כאילו הזרימו לנו כימותרפיה מאותו עירוני?

<< [לרשומה הקודמת](#) [לרשומה הבאה](#) >>

[הוספת תגובה](#) | [חזרה לבלוג - החיים זה לא הכל...](#)